

Arrest

**nr. 93 824 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 november 2012 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 17 oktober 2012 houdende de vorderingen tot heropsluiting, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gelet op het arrest nr. 91 570 van 14 november 2012 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de verzoekende partijen tegen de beslissingen van 17 oktober 2012 houdende de vorderingen tot heropsluiting werd verworpen.

Gelet op artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op artikel 2 van het besluit van voormeld arrest nr. 91 570 van 14 november 2012 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van vrijdag 7 december 2012 om 11uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Op 14 november 2012 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissingen tot heropsluiting van 17 oktober 2012, op 14 november 2012 door verzoekende partijen ingediend, bij arrest nr. 91 570 verworpen.

1.2. In artikel 2 van voormeld arrest worden de partijen opnieuw opgeroepen teneinde hun standpunt kenbaar te maken inzake het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

1.3. De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet):

“Als de Raad vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een terechtzitting op een nabije datum.

Het arrest wordt betekend aan de partijen.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

De geldboete gaat van 125 tot 2500 euro. De Koning past elk jaar deze bedragen aan ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijsen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere modaliteiten inzake de inning van de geldboete.”

1.4. Deze bepaling is een overname van de regeling die voorzien is in artikel 40 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en voorziet in de mogelijkheid voor de Raad tot het opleggen van een geldboete wanneer er sprake is van een kennelijk onrechtmatig beroep. Wat betreft de gehanteerde begrippen kan dan ook zonder meer verwezen worden naar de invulling die de Raad van State aan deze begrippen geeft (*Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 0772/001, 25*).

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan afgeleid worden uit het bestaan in hoofde van de verzoeker van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

De Raad van State oordeelde al meermaals dat de geldboete niet alleen van toepassing is op beroepen tot nietigverklaring maar tevens op het administratief kortgeding, met inbegrip van de procedure ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvS 27 juni 2002, nr. 108.527; RvS 31 januari 2003, nr. 115.344; RvS 19 januari 2004, nr. 127.193; zie ook R. STEVENS, *Raad van State. Het procesverloop*, Brugge, Die Keure, 2007, nr. 801).

1.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen, ingevolge hun weigering tot repatriëring, op 17 oktober 2012 een beslissing tot heropsluiting betekend hebben gekregen. Tegen dergelijke maatregel staat – ingevolge artikel 71 van de vreemdelingenwet – enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van verzoekers' verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar zij werden aangetroffen open. Verzoekende partijen, die zich lieten bijstaan door een advocaat, dit wil zeggen een beroepsbeoefenaar van het recht en te dezen ook niet onbekend met het vreemdelingenrecht, waren hiervan op de hoogte nu blijkens het administratief dossier zij diezelfde dag nog een verzoekschrift tot invrijheidstelling opstelden en op 19 oktober 2012 bij de bevoegde raadkamer indienden. Verder blijkt uit het administratief dossier dat een nieuwe repatriëringspoging van verzoekende partijen gepland stond op 22 oktober 2012 om 6 uur 15. Op 22 oktober 2012 om 5 uur 47 dienen verzoekende partijen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en tot nietigverklaring in bij de Raad tegen de beslissingen tot heropsluiting van 17 oktober 2012, dit terwijl zij op dat ogenblik – zoals reeds hoger gesteld – op de hoogte moeten geweest zijn van het feit dat de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van dergelijke vordering. De repatriëring voorzien op 22 oktober 2012 werd stopgezet. Uit de houding van de verzoekende partijen – met name het niet aanwezig noch vertegenwoordigd zijn op de zitting van 22 oktober 2012 waardoor de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/59, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet verworpen werd – kan reeds afgeleid worden dat het enige oogmerk van verzoekende partijen erin bestond de vooropgestelde repatriëring van 22 oktober 2012 te verhinderen.

1.6. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt voorts dat de kamer van inbeschuldigingstelling van Gent op 2 november 2012 bij arrest besliste tot de wettigheid van de beslissingen tot heropsluiting van 17 oktober 2012. Ingevolge deze uitspraak werd een nieuwe repatriëring van verzoekende partijen voorzien op 14 november 2012 om 14 uur 20. Op 14 november 2012 om 10 uur 33 ontvangt de Raad een verzoekschrift houdende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en tot nietigverklaring, dat identiek is aan het verzoekschrift van 22 oktober 2012 en aldus weerom gericht tegen de beslissingen tot heropsluiting van 17 oktober 2012 waarover de bevoegde jurisdictionele instantie zich al had uitgesproken. Bij arrest nr. 91 570 van 14 november 2012 heeft de Raad dit beroep

verworpen wegens manifeste onontvankelijkheid om de verschillende redenen opgenomen in voormeld arrest.

1.7. In casu is de Raad van oordeel dat er sprake is van ernstig misbruik van procedure. Daar zij luttele uren voor een geplande repatriëring tot tweemaal toe een identieke vordering bij de Raad instelden waarbij zij wisten dat de Raad niet de bevoegde instantie is om zich over de rechtmatigheid van de aangevochten maatregel te buigen en dus kennelijk gedoemd was te mislukken en gelet op de houding van de verzoekende partijen, is het verantwoord om een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep aan de verzoekende partijen op te leggen.

1.8. De verzoekende partijen zijn ter terechtzitting van 7 december 2012 verschenen noch vertegenwoordigd. Op 6 december 2012 laat de raadsman van de verzoekende partijen via fax aan de griffie van de Raad weten dat zijn cliënten gerepatriëerd werden en dat hij zelf zonder instructies is zodat hij niet zal verschijnen ter terechtzitting. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet de uitspraak van een geldboete niet afhankelijk maakt van de aanwezigheid in persoon van de verzoekende partij – of nog, zijn vertegenwoordiging – ter terechtzitting, noch op het Belgisch grondgebied. Een dergelijke boete kan de verzoekende partij worden opgelegd in geval van terugkeer naar België. Het zou immers indruisen tegen de geest van de wet van 29 december 2010 waarbij artikel 39/73-1 werd ingevoerd in de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij zou kunnen ontsnappen aan de financiële sanctie louter door het niet verschijnen noch vertegenwoordigd zijn ter terechtzitting (cf. RvS 17 maart 2003, nr. 117.111).

1.9. De verwerende partij stelt ter terechtzitting dat in deze duidelijk sprake is van misbruik van procedure en acht het betreurenswaardig dat er geen geldboete kan opgelegd worden aan de raadsman van de verzoekende partijen. De Raad wijst er op dat, hoewel in deze – gelet op de bespreking hoger – de raadsman van de verzoekende partijen geacht kan worden mede verantwoordelijk te zijn voor het misbruik van de procedure, het in de huidige stand van de wetgeving inderdaad niet mogelijk is een geldboete op te leggen aan de advocaat van de verzoekende partijen.

1.10. Het komt de Raad toe om het bedrag van de geldboete te bepalen, met inachtneming van het nadeel dat berokkend werd aan het gerecht, alsook met inachtneming van de financiële toestand van de verzoekende partij. Daar het in deze geen zaak betrof die een dermate juridische complexiteit vertoonde dewelke zwaar zou doorwegen op de werking van de Raad en rekening houdende met de financiële toestand van verzoekende partijen, past het in casu een geldboete van 125 EUR op te leggen aan de verzoekende partijen, elk voor een derde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Een geldboete van 125 EUR wordt opgelegd aan de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Artikel 2

Dit arrest wordt tevens betekend aan de minister van Binnenlandse Zaken met het oog op de inning van de geldboete.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,
mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. I. CORNELIS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. DE SMET